

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (kilencedik tanács)

2020. június 11.*

„Előzetes döntéshozatal – Harmadik országok huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező állampolgárainak jogállása – 2003/109/EK irányelv – 12. cikk – Kiutasítási határozat huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személlyel szemben történő meghozatala – Figyelembe veendő elemek – Nemzeti ítélkezési gyakorlat – Ezen elemek figyelembevételének hiánya – Összeegyeztethetőség – 2001/40/EK irányelv – A harmadik országok állampolgárainak kitoloncolásáról hozott határozatok kölcsönös elismerése – Relevancia”

A C-448/19. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Kasztília–La Mancha felsőbírósága, Spanyolország) a Bírósághoz 2019. június 12-én érkezett, 2019. május 15-i határozatával terjesztett elő a

WT

és

a **Subdelegación del Gobierno en Guadalajara**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (kilencedik tanács),

tagjai: S. Rodin tanácselnök, M. Vilaras, a negyedik tanács elnöke (előadó) és K. Jürimäe bíró,

főtanácsnok: G. Pitruzzella,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- WT képviseletében A. García Herrera és A. Abeijón Martínez abogados,
- a spanyol kormány képviseletében kezdetben: M. J. García-Valdecasas Dorrego, később: S. Jiménez García, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviseletében S. Pardo Quintillán és C. Cattabriga, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: spanyol.

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a harmadik országok huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező állampolgárainak jogállásáról szóló, 2003. november 25-i 2003/109/EK tanácsi irányelvnek (HL 2004. L 16., 44. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 272. o.) a harmadik országok állampolgárainak kitoloncolásáról hozott határozatok kölcsönös elismeréséről szóló, 2001. május 28-i 2001/40/EK tanácsi irányelvvel (HL 2001. L 149., 34. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 4. kötet, 107. o.) együtt értelmezett 12. cikkének értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet a WT és a Subdelegacion del Gobierno en Guadalajara (guadalajarai kormányzati alkirendeltség, Spanyolország) között e hatóság WT spanyol államterületről való kiutasítását elrendelő határozata tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 2003/109 irányelv

- 3 A 2003/109 irányelv „Kiutasítás elleni védelem” címet viselő 12. cikkének (1) és (3) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) A tagállamok kizárólag abban az esetben dönthetnek úgy, hogy kiutasítanak egy huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személyt, ha az illető tényleges és kellően súlyos veszélyt jelent a közrendre vagy a közbiztonságra.

[...]

(3) Mielőtt a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személy kiutasításáról szóló döntést meghoznák, a tagállamoknak a következő tényezőket kell figyelembe venniük:

- a) a tagállam területén való tartózkodás időtartama;
- b) az érintett személy kora;
- c) következmények az érintett személy és családtagjai számára;
- d) a tartózkodási helye szerinti országhoz való kötődése vagy a származási országhoz fűződő kapcsolatok hiánya.”

A 2001/40 irányelv

- 4 A 2001/40 irányelv 1. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, hogy az irányelv célja az, hogy lehetővé tegye valamely tagállam illetékes hatósága által egy másik tagállam területén tartózkodó harmadik országbeli állampolgárral szemben hozott kitoloncolási határozat elismerését.

5 Ezen irányelv 3. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az 1. cikkben említett kitoloncolást az alábbi esetekben kell alkalmazni:

- a) harmadik ország állampolgára ellen a közrend és a közbiztonság vagy a nemzetbiztonság súlyos és tényleges fenyegetése alapján kitoloncolási határozatot hoztak az alábbi esetekben:
 - a harmadik ország állampolgárának elítélése a kibocsátó tagállamban legalább egyéves szabadságvesztés-büntetéssel fenyegetett bűncselekmény miatt,

[...]”

A spanyol jog

6 A 2000. január 11-i Ley Orgánica 4/2000 sobre derechos y libertades de los extranjeros en España y su integración social (a Spanyolországban tartózkodó külföldiek jogairól és szabadságairól, valamint társadalmi beilleszkedésükről szóló, 4/2000. sz. sarkalatos törvény, a BOE 2000. január 12-i 10. száma, 1139. o.) alapügyre alkalmazandó változatának (a továbbiakban: 4/2000. sz. törvény) III. címe határozza meg „az idegenrendészeti jogsértéseket és azok büntetési rendszerét”.

7 Az e cím részét képező 57. cikk a következőképpen szól:

„(1) Amennyiben a jogsértő külföldi, és a jelen alkotmányos törvény 53. cikke (1) bekezdésének a), b), c), d) és f) pontjában részletezett, „kiemelten súlyosnak” vagy „súlyosnak” minősíthető magatartást valósított meg, az arányosság elvére figyelemmel, a megfelelő közigazgatási eljárást követően, a jogsértő cselekményeket értékelő határozattal bírság helyett a spanyol államterületről történő kiutasítás is alkalmazható.

(2) A megfelelő közigazgatási eljárást követően a külföldi akkor is kiutasítható, ha olyan cselekmény szándékos elkövetése miatt ítélték el Spanyolországban vagy egy másik országban, amely Spanyolországban egy évet meghaladó szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekménynek minősül, kivéve, ha a büntetett előéletre vonatkozó adatokat törölték.

[...]

(5) A kiutasítási szankció nem szabható ki – kivéve az 54. cikk (1) bekezdésének a) pontjában előírt jogsértés elkövetése esetén, vagy kiutasítással büntetendő ugyanolyan típusú jogsértés egy éven belüli ismételt elkövetése esetén – az alábbi helyzetben lévő külföldi személyekkel szemben:

[...]

- b) Huzamos tartózkodásra jogosult személyek. A huzamos tartózkodásra jogosult személyek kiutasítására vonatkozó határozat meghozatala előtt figyelembe kell venni a Spanyolország területén való tartózkodás időtartamát, a kiutasított [Spanyolországhoz] fűződő kapcsolatait, életkorát, a kiutasításnak az érintett személyre és családtagjaira gyakorolt következményeit, valamint az ahhoz az országhoz fűződő kapcsolatait, ahova vissza fogják küldeni.

[...]”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

- 8 WT Spanyolországban huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező marokkói állampolgár. 2016. február 22-én, amikor WT megjelent az illetékes rendőri hatóságoknál a külföldi jogállásához kapcsolódó formások teljesítése érdekében, a felelős rendőri tisztviselő észlelte, hogy WT-t 2011 és 2014 között több büntetésre, többek között három, egy évet meghaladó szabadságvesztés-büntetésre ítélték. Következésképpen közigazgatási kiutasítási eljárás indult a WT ellen, amelynek keretében ez utóbbit meghallgatták.
- 9 A WT többek között arra hivatkozott, arra hivatkozott, hogy a vele szemben korábban hozott büntetőjogi felelősséget megállapító ítéletek önmagukban nem igazolhatják a spanyol államterületről való kiutasítását, és mivel több mint tíz éve ebben a tagállamban tartózkodik, beilleszkedett a spanyol társadalomba és kultúrába. Szintén ebben az országban vannak kötődései családi és szakmai téren.
- 10 2016. április 26-án a guadalajarai kormányzati alkirendeltség határozatot hozott, amelyben elrendelte WT spanyol államterületről történő kiutasítását, mivel úgy ítélte meg, hogy esetében teljesülnek a 4/2000. sz. törvény 57. cikkének (2) bekezdésében foglalt kiutasítási ok alkalmazásának feltételei.
- 11 WT keresetet indított e határozattal szemben a Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 1 de Guadalajara (guadalajarai 1. sz. közigazgatási bíróság, Spanyolország) előtt. Keresetének alátámasztására lényegében ugyanazokat az érveket ismételte meg, mint amelyeket a közigazgatási eljárás során már előadott.
- 12 2017. július 3-i ítéletével a Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 1 de Guadalajara (guadalajarai 1. sz. közigazgatási bíróság) mint megalapozatlant elutasította WT keresetét. Ez utóbbi fellebbezést nyújtott be ezen ítélettel szemben a kérdést előterjesztő bíróság, a Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Kasztília-La Mancha felsőbírósága, Spanyolország) előtt a 2003/109 irányelv 12. cikkének megsértésére hivatkozva.
- 13 Előzetes döntéshozatal iránti kérelmében a kérdést előterjesztő bíróság a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság, Spanyolország) 2019. február 19-i és 27-i két ítéletére hivatkozik, amelyekben ez utóbbi bíróság – többek között a 2001/40 irányelv 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának első francia bekezdésére hivatkozva – megállapította, hogy a 4/2000. sz. törvény 57. cikkének (2) bekezdése alapján az egy évet meghaladó szabadságvesztéssel büntetendő, szándékosan elkövetett bűncselekmények miatt elítélt, huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező külföldieket automatikusan, az 57. cikk (5) bekezdésének alkalmazása nélkül ki kell utasítani.
- 14 A kérdést előterjesztő bíróság, amely leszögezi, hogy köti a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) ítélkezési gyakorlata, úgy véli, hogy ez utóbbi bíróság fent említett ítéletei összeegyeztethetetlenek a 2003/109 irányelvnek a Bíróság által a 2011. december 8-i Ziebell ítéletében (C-371/08, EU:C:2011:809) és 2017. december 7-i López Pastuzano ítéletében (C-636/16, EU:C:2017:949) értelmezett rendelkezéseivel. Szerinte a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) ezen ítélkezési gyakorlata a tisztán eljárási jellegű 2001/40 irányelvre hivatkozik, annak érdekében, hogy jogilag tévesnek tűnő következtetéseket vonjon le.
- 15 Ez utóbbi irányelv 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának első francia bekezdése ugyanis kizárólag azt írja elő, hogy a közrend és a közbiztonság vagy a nemzetbiztonság súlyos és tényleges fenyegetésén alapuló kitoloncolási határozat az elfogadásának helye szerinti tagállamtól eltérő tagállamban végrehajtható, különösen, ha azt az érintett harmadik országbeli állampolgárral szemben az e határozatot kibocsátó tagállam által történő elítélés alapján fogadták el legalább egy év szabadságvesztés-büntetéssel büntetendő bűncselekmény miatt. Ezzel szemben e rendelkezés nem szabályozza azokat a körülményeket, amelyek között egy ilyen határozat meghozható.

- 16 E körülmények között határozott úgy a Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Kasztília-La Mancha felsőbírósága), hogy felfüggeszti az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Összeegyeztethető-e a [...] 2003/109 [...] irányelv 12. cikkével és – egyebek mellett – az Európai Unió Bíróságának 2011. december 7-i Ziebell (C-371/08, EU:C:2011:809), és 2017. december 8-i López Pastuzano (C-636/16, EU:C:2017:949) ítéletével az olyan értelmezés, mint amelyet a spanyol Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) 2019. február 19-i 191/2019. sz. ítélete – 5607/2017. sz. hatályon kívül helyezés iránti kérelem (ES:TS:2019:580) – és 2019. február 27-i 257/2019. sz. ítélete – 5809/2017. sz. hatályon kívül helyezés iránti kérelem (ES:TS:2019:663) – tartalmaz, és amely szerint a [2001/40] irányelv értelmezéséből az a következtetés vonható le, hogy bármely, huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező harmadik országbeli állampolgárt, aki legalább egy év szabadságvesztés[-büntetéssel] büntetendő bűncselekményt követett el, »automatikusan« ki lehet és ki kell utasítani anélkül, hogy szükséges lenne értékelni az ezen állampolgár által jelentett fenyegetés tényleges és közvetlen jellegét és a [2003/109] irányelvben hivatkozott személyes, családi, szociális vagy munkaügyi körülményeit?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

- 17 Mivel a kérdést előterjesztő bíróság az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésében a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) két ítéletére hivatkozik, előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy bár a Bíróság az előzetes döntéshozatali eljárásban nem dönthet a nemzeti jog szabályainak – ideértve az ítélkezési gyakorlatból eredő szabályokat is – az uniós jogi rendelkezésekkel való összeegyeztethetőségéről, a Bíróság hatáskörrel rendelkezik arra, hogy tájékoztassa a kérdést előterjesztő bíróságot minden olyan, az uniós jog értelmezésére vonatkozó szempontról, amely lehetővé teszi e bíróság számára az ilyen összeegyeztethetőségnek az előtte folyamatban lévő ügy elbírálása céljából történő értékelését (2010. január 26-i Transportes Urbanos y Servicios Generales ítélet, C-118/08, EU:C:2010:39, 23. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 18 Ebből következik, hogy a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem keretében nem a Bíróság feladata annak meghatározása, hogy a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) azon ítéleteinek a kérdést előterjesztő bíróság általi értelmezése, amelyeket e bíróság e kérelemben idéz, helyes-e, sem pedig azt, hogy ezen ítéletek sértik-e az uniós jogot. Ezzel szemben a Bíróság feladata, hogy a kérdést előterjesztő bíróság számára jelezze, hogy a 2003/109 irányelv 12. cikkével ellentétes-e az olyan nemzeti ítélkezési gyakorlat, amely az e bíróság által a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) fent említett ítéleteinek tulajdonított jelentéssel bír.
- 19 Következésképpen meg kell állapítani, hogy kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy a 2003/109 irányelv 12. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely – ahogyan azt a nemzeti ítélkezési gyakorlat a 2001/40 irányelvre hivatkozással értelmezi – előírja bármely, huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező olyan harmadik országbeli állampolgár kiutasítását, aki legalább egy év szabadságvesztés-büntetéssel büntetendő bűncselekményt követett el, anélkül hogy meg kellene vizsgálni, hogy e harmadik országbeli állampolgár tényleges és kellően súlyos veszélyt jelent-e a közrendre vagy a közbiztonságra, vagy figyelembe kellene venni az e tagállam területén való tartózkodása időtartamát, életkorát, az érintett személyre és családtagjaira gyakorolt következményeket, valamint a tartózkodási helye szerinti tagállamhoz való kötődését vagy a származási országához fűződő kapcsolatok hiányát.
- 20 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság a 2017. december 7-i López Pastuzano ítélete 29. pontjában (C-636/16, EU:C:2017:949) egy olyan spanyol bíróság kérdésére válaszolva, amely a spanyol jog ugyanazon rendelkezésére vonatkozó ügyben járt el, mint amelyet a kérdést előterjesztő bíróság a jelen ügyben vizsgált, kimondta, hogy a 2003/109 irányelv 12. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely – ahogyan azt e tagállam bíróságainak egy része értelmezi – a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező harmadik országbeli állampolgár

kiutasítása elleni védelemre vonatkozó feltételek alkalmazását nem írja elő minden kiutasításra vonatkozó közigazgatási határozatra, függetlenül attól, hogy ezen intézkedés milyen jellegű, vagy milyen jogi módon történik.

- 21 Így a Bíróság ezen ítéletének 25–27. pontjából lényegében az következik, hogy a 2003/109 irányelv 12. cikkével ellentétes, ha valamely tagállam kiutasítási határozatot hoz egy huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező harmadik országbeli állampolgárral szemben, kizárólag a vele szemben a múltban meghozott, büntetőjogi felelősséget megállapító ítéletek alapján, és nem határozzák meg, hogy e harmadik országbeli állampolgár tényleges és kellően súlyos veszélyt jelent-e a közrendre vagy a közbiztonságra e tagállamban, és nem veszik figyelembe az e cikk (3) bekezdésében felsorolt különböző körülményeket, vagyis ezen állampolgár említett tagállam területén való tartózkodásának időtartamát, életkorát, a kiutasítás rá és családtagjaira gyakorolt következményeit, valamint a tartózkodási hely szerinti országhoz való kötődését vagy a származási országhoz fűződő kapcsolatok hiányát sem.
- 22 A 2001/40 irányelv rendelkezései nem igazolhatják a 2003/109 irányelv 12. cikkének ettől eltérő értelmezését.
- 23 Amint arra lényegében az Európai Bizottság is rámutatott írásbeli észrevételeiben, a 2001/40 irányelv 1. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, hogy ezen irányelv célja, hogy valamely tagállam elismerjen egy másik tagállam illetékes hatósága által olyan harmadik országbeli állampolgárral szemben hozott kiutasítási határozatot, aki az első tagállam területén tartózkodik.
- 24 Ez az irányelv tehát nem szabályozza az ilyen határozatnak a tagállam által a saját területén tartózkodó, huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező harmadik országbeli állampolgár tekintetében történő meghozatalának feltételeit.
- 25 A fenti megfontolásokra tekintettel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2003/109 irányelv 12. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely – ahogyan azt a nemzeti ítélkezési gyakorlat a 2001/40 irányelvre való hivatkozással értelmezi – előírja bármely, huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező olyan harmadik országbeli állampolgár kiutasítását, aki legalább egy év szabadságvesztés-büntetéssel büntetendő bűncselekményt követett el, anélkül hogy meg kellene vizsgálni, hogy e harmadik országbeli állampolgár tényleges és kellően súlyos veszélyt jelent-e a közrendre vagy a közbiztonságra, és hogy figyelembe kellene venni az e tagállam területén való tartózkodása időtartamát, életkorát, az érintett személyre és családtagjaira gyakorolt következményeket, valamint a tartózkodási helye szerinti tagállamhoz való kötődését vagy a származási országhoz fűződő kapcsolatok hiányát.

A költségekről

- 26 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (kilencedik tanács) a következőképpen határozott:

A harmadik országok huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező állampolgárainak jogállásáról szóló, 2003. november 25-i 2003/109/EK tanácsi irányelv 12. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely – ahogyan azt a nemzeti ítélkezési gyakorlat a harmadik országok állampolgárainak kitoloncolásáról hozott határozatok kölcsönös elismeréséről szóló, 2001. május 28-i 2001/40/EK tanácsi irányelvre való hivatkozással értelmezi – előírja bármely, huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező olyan harmadik országbeli állampolgár kiutasítását, aki legalább egy év szabadságvesztés-büntetéssel büntetendő

bűncselekményt követett el, anélkül hogy meg kellene vizsgálni, hogy e harmadik országbeli állampolgár tényleges és kellően súlyos veszélyt jelent-e a közrendre vagy a közbiztonságra, és hogy figyelembe kellene venni az e tagállam területén való tartózkodása időtartamát, életkorát, az érintett személyre és családtagjaira gyakorolt következményeket, valamint a tartózkodási helye szerinti tagállamhoz való kötődését vagy a származási országához fűződő kapcsolatok hiányát.

Aláírások